

въ плитката отъ чувства сѣщахъ да ме обхваща лудостъ.

Предъ вратата на улицата се обърнахъ и сега погледнахъ това, което знаехъ, че седи тамъ. Приближихъ и зачетохъ:

„Съобщава се на интересувашитѣ се, че тая нощъ блаженно почина

Казимиръ Храбъръ — —“

Следваше още нѣщо, но го не видѣхъ. Погледа ми, сякашъ привлеченъ отъ нѣкаква сила, трѣбваше да се обърне на горе. Тамъ, на прозореца на втория етажъ стоеше съквартиранта на моя нещастенъ приятелъ. Той бѣше впилъ очитѣ си надолу и търсѣше моитѣ.

— — —

Отъ тоя нерадостенъ день изминаха два месеца. Презъ това време никой не узна нѣщо за моя приятелъ. Неговото име стана сензация за много дни. Тѣзи, които се подведоха отъ некролозитѣ, побързаха да дадатъ своята данъ отъ хвалебствия на починалия младъ писателъ, но неговитѣ по-близки недоумяваха и мълчаха. Между тѣхъ бѣхъ и азъ. Но за менъ цѣлата история стана още по-забъркана, когато въ края на втория месецъ следъ „смъртта“ на Храбъръ получихъ писмо отъ Южна Америка. То носѣше подписа на Секулъ Брадва. Съквартирантътъ съ дървения кракъ. Той пишеше: по нѣкакъвъ страненъ начинъ, за който не искалъ да дава обяснения, у него останали книжа на Казимиръ Храбъръ. Тѣ му тежали. Изпращалъ ми ги.